

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

Foto na titulní stránce: Štěpán Janča při společné okrskové bohoslužbě v Krasovském kostele.

**DOBŘÝ
PASTÝŘ**

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván
pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek.

Redakční rada: Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ**

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.

Kazatel sboru: Štěpán Janča.

Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,

Úterý: 17.00 biblická hodina na faře,

Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Fotografie na titulní straně: **www.pavelkarmelita.blog.cz**

Chyt' se krávy za ocas!

Afričané jsou od přírody vypravěči. Narazil jsem na to mnohokrát. Ať už to bylo biskupské kázání v keňském horském kostelíku nebo vyprávěnky žebráků z nairobských ulic, vždycky byly jejich příběhy napínavé, měly skvěle propracovanou stavbu a údernou pointu, a poslouchaly se jako pohádka. Posuďte sami – tímto příběhem letos biskup Bernard z provincie Východní Equatoria v Jižním Súdánu vysvětloval našim studentům, proč je důležité naslouchat zkušenějším a učit se od nich:

Jeden vesnický pastor měl malé stádečko krav a najal si muže, aby mu dobytek pohlídal. Chlapík kravky odvedl na pastvinu k řece, pustil je do trávy a natáhnul se, aby si odpočinul. Jenže najednou se kravám zezdálo, že na druhém břehu jsou bylinky voňavější, a jedna po druhé se pustily na druhou stranu. Hlídač pobíhal po břehu a hořekoval, co má dělat.

V tu chvíli naštěstí přišel majitel stáda a roztrpčeně se tázal, proč jeho zaměstnanec nechává krávy zmizet z dohledu – poslední právě zvolna vstupovala do proudu. Onen kovboj začal překotně vysvětlovat, že má hrůzu z vody, jelikož neumí plavat. Milý pastor mu ovšem po zásluze vyčínil těmito slovy:

„Jestli něco neumíš, drž se těch, kdo umí, abys od nich aspoň něco pochytil. Když neumíš plavat, chyt' se krávy za ocas a třeba se to od ní naučíš!“

Milé děti, přeji vám úspěšný nový školní rok. Milí rodičové a všichni dospělci, i vám přeji, abyste se nezapomněli učit od zkušenějších, protože nikdo na světě není tak dobrý, aby se od druhých nemohl dovědět něco užitečného. A nám všem přeju, abychom vždycky našli nějakého schopnějšího volka, kterého bychom se ve chvíli nejistoty mohli chytit za ocas...

Štěpán Janča

Okrskové bohoslužby v Krasově

V neděli 14. června se v krasovském kostele konaly okrskové bohoslužby čtyř sborů, který pořádal náš krnovský evangelický sbor. Přivítali jsme bratry a sestry z Opavy, Vítkova, Bruntálu a samozřejmě z Krnova.

Přítomni byli čtyři faráři jednotlivých sborů a společně zpívanými písněmi byla vytvořena jedinečná atmosféra porozumění a přátelství. Po ukončení bohoslužeb následovalo povídání, občerstvení, kávačka nebo čaj. Líbila se nám hlavně příjemná atmosféra i na zahradě ve společenství sester a bratří. Opékání špekáčků uvítaly hlavně děti.

Přišla také řeč na to, jak celou akci vnímám jako rodilá Krasovačka. Píši, že jsem bývalá Krasovačka, ale já se narodila v létě 1946 ve Městě Libavá. Moji rodiče přišli z jižní Moravy. A jako stovky jiných rodin hledali nový začátek života po té hrozné válce. Chtěli už jenom zapomenout na válečné příkoří a nor-

málně žít. Bohužel se brzy dozvěděli, že se musí znovu stěhovat. Vláda totiž rozhodla, že z části Oderských vrchů a oblasti Města Libavá vznikne vojenský prostor. Lidé se sice bouřili a civilní úředníky z města vyhnali, ale když přijela armáda s nákladáky, byli nuceni poslechnout. Vojáci je zavezli, kam požadovali. Rodiče si vybrali Krasov u Krnova a tam jsem potom pro-

žila své dětství a mládí. Žilo se nám dobře, samozřejmě mostí bylo doma pomáhat, hlídat děti apod. Ale my děti jsme byly mnohem častěji venku v přírodě. Chodila jsem do místní 5třídní školy. Rodiče byli katolíci, a tak jsme chodili do krasovského kostela sv. Kateřiny. Jako děti jsme samozřejmě věděly, že kousek výše stojí sice hezký, ale menší kostelík, ve kterém se dlouhá léta nic nedělo. Říkalo se, že patří pravoslavné církvi, ale věřících tohoto vyznání moc nebylo, a tak kostelík zůstal zavřený. Pak najednou po mnoha letech, když jsme už žili v Krnově, jsme se dozvěděli, že onen kostelík patří evangelické církvi v Krnově. Těší nás, že je kostelík udržovaný a konají se v něm bohoslužby. Zaplať Pán Bůh za to. Tyto vzpomínky mně běžely hlavou při okrskových bohoslužbách. Moc si přejeme, aby kostelík dále sloužil všem lidem v Krasově a okolí.

*Drahomíra a Lubomír
Poláškoví, Krnov*

Neformální bohoslužby a oslava narozenin

V neděli 9. 8. jsme se opět sešli v Krasově. V 16.00 proběhla obvyklá neformální bohoslužba a po ní jsme poseděli na zahradě, opekli si párky a zakousli buchtu. Při té příležitosti jsme popřáli všechno nejlepší bratru Ivanu Čonkovi k jeho narozeninám.

Oslavenec akci okomentoval takto: „Dne 9. srpna jsem po bohoslužbě v Krasově oslavil své 48. narozeniny. Po skončení bohoslužby jsem pozval všechny přítomné na narozeninovou oslavu. Bylo to velmi pěkné a příjemné setkání. Měl jsem velkou radost, že jsem mohl pozvat své přátele a známé a společně

ně jsme prožili krásné odpoledne. Velmi mě potěšilo, že jsem dostal mnoho hezkých dárečků. Také jsem byl rád, že na oslavu přišel fotograf Petr Lakomý se svou manželkou a dětmi. Nechyběl ani můj

kamarád ajťák Zdeněk Piátek. Na závěr vám všem přeji, aby vás Bůh opatroval, uzdravoval a pomáhal vám v každodenním životě. Přeji Boží požehnání nejen mladým lidem, i starším.“

Pozvánky na sborové akce

Pout' do Krasova

13. 9. Pout' do Krasova letos připadá na neděli 13. 9. Neformální bohoslužba v krasovském kostelíku začíná od 16.00, po ní bude následovat posezení u ohýnku, zpívání s kytarou a povídání. Do Krasova můžete přijet autem nebo autobusem, ale ještě lépe na kole, a úplně nejlépe uděláte, když se přidáte k poutníkům, kteří odcházejí ve 13.30 z ježnické točny. Trasa je asi 8km dlouhá, nijak zvlášť náročná. Čas chůze můžete využít k bližšímu seznámení s dalšími spoutníky anebo k modlitbě a tiché meditaci.

Sborový den

4. 10. Sborový den se koná v neděli 4. 10. Začínáme bohoslužbami jako obvykle v 10.00, pak se přesuneme na faru na společný oběd. Po obědě ve 14.00 bude bratr farář Janča povídat o letošní cestě do Jižního Súdánu.

Potlach pod kruchtou

10. 10. I v letošním roce chystáme setkání písničkářů Potlach pod kruchtou. Začíná se odpoledne v 16.00, vedle „domáčího“ Štěpá-

na Janči zahraje už osvědčený Honza Dospiva a kytarista Petr Godula s dcerou Nelinkou. Hlavními hvězdami pak budou muzikantští matadoři Slávek Klecandr a Jiří Smrž. Doporučené vstupné je 100,- Kč.

Gospel

8. 11. Gospelový koncert nás čeká první neděli v listopadu v 16. 00. Na pódiu budou stát účastníci gospelového workshopu v čele s Davidem Danielem z Anglie a Gabrielou Gašior z Polska. Máme se na co těšit. Vstupné 200,- Kč.

Fotky Jindřicha Štreia

6. 9.–25. 12. Od září do prosince máme možnost v kostele vidět fotky světového fotografa Jindřicha Štreia. Obrázky ze života zdravotně postižených v minulosti i dnes máme na galerii a je možné si je prohlédnout vždycky po bohoslužbách nebo po akcích v kostele. Samozřejmě je také možné se domluvit si extra prohlídku s někým, kdo má klíč od kostela, třeba s bratrem farářem na telefonním čísle 739 244 607. ŠJ

Dívat se srdcem, do kterého pouštíme Boží lásku

V květnu náš sbor navštívil mladý farář z Horní Čermné ve východních Čechách Jan Mikschik. Při dopoledních bohoslužbách jsme si mohli poslechnout jeho kázání a odpoledne na faře vyprávění z cest po Nové Kaledonii – zajímavé, ale podle mě hodně dobrodružné. Uznejte, že si nemůžeme nechat ujít příležitost mladého faráře-cestovatele trochu vyzpovídat.

● **Bratře faráři Jane, slyšela jsem, že pocházíte z Abertam v Krušných horách, nedaleko hraničního přechodu do Německa Boží Dar. Viděla jsem to městečko. Zdá se mi, že život v něm musí být velmi „krušný“, zároveň romantický. Myslím, že v zimě jsou tamější lidé úplně zachumeleni jako broučci. Vzpomínáte rád na dětství v drsném kraji?**

Na dětství a vlastně i dospívání v Abertamech rád vzpomínám. Tenkrát to tam byla taková horská, vesnická „divočina“. Trávil jsem, spolu s dalšími dětmi, spoustu času venku, v lesích, objevováním zaniklých obcí a důlních děl. Také jsme si užívali každého ročního období. Jara, kdy povolna roztával sníh a všude bylo spoustu nových potůčků. Léto, kdy horské louky kvetly všemožnými barvami. Podzim, kdy v horách vládla posměšná a tesklivá atmosféra, která ale byla zároveň svým způsobem velice krásná. A pak zima, která mnohdy trvala velice dlouho a bývalo běžné, že jsme museli sníh odhazovat klidně i čtyřikrát denně, a často už ho pro výšku mantinelů nebylo kam házet. Za domem jsme měli haldu sněhu běžně až do června. Na jaře, po odhazování jsme bývali s bratrem ve velmi dobré fyzické kondici :-D. To se hodilo.

Školu jsem navštěvoval pět let v Abertamech, ale pak se muselo přestupovat na druhý stupeň do nedalekého Perninku. A protože odpoledne skoro nejezdily autobusy, celé ty čtyři roky jsme chodili každý

den pěšky domů, cca 4 km. Hlavně v zimě to bývalo dobrodružné, často jsme pak rozmrzali doma u topení či u kamen.

Ale určitě bych dětství a dospívání v Abertamech za nic nevyměnil. Přirostla mi k srdci jak krajina, tak i místní lidé, kteří, hlavně v devadesátých letech drželi hodně pospolu. Vzpomínám jak tatínkovi, který pracoval jako celník na Božím Daru jezdil na kole pomáhat jeho nadřízený se skládáním uhlí. To už by se asi dnes nevidělo.

Jinak moji rodiče se do hor přistěhovali těsně před revolucí a vychovali tam mě a mého staršího bratra. A rodiče vlastně i v horách uvěřili, následně jezdili do křesťanského sboru v Nejdku a pořádali s dalšími křesťany z okolí tábory pro děti na Hřebečné u Abertam. Když jsme byli větší, jezdili jsme do sboru v Karlových Varech a než jsem šel studovat teologii, tak jsme se usídlili v evangelickém sboru v Nejdku a aktivně zapojovali několik let a já tam získával první „farářské“ zkušenosti.

● **Proč jste se rozhodl studovat teologickou fakultu a stát se farářem? Uchvátil Vás něčím Kristus a jeho život?**

To je takový celkem vtipný příběh. V šestnácti mě úplně uchvátily motorky. Pak mi rodinní přátelé věnovali knížečku o německých křesťanech – motorkářích. Na konci knížečky bylo Janovo evangelium, po jeho přečtení se mi v srdci dalo vše dohromady – žitý příklad víry rodičů, dětství mezi křesťany a také trochu rebelství. A měl jsem jasno, budu farář, co jezdí na motorce! A rozhodl jsem se, že by to mohla být dobrá životní služba Bohu a bližním. :-)

A pak se už jen rozhodnout na jakou teologickou fakultu jít. U katolické jsem se bál zpívané liturgie a celibátu, o husitské jsem moc nevěděl a evangelická mi přišla taková nejsvobodnější, tak jsem zakotvil tam. Studoval jsem kombinovaně. A měl jsem veliké štěstí na velice inspirativní spolužáky, se kterými jsme se vzájemně podporovali a společnými silami úspěšně dokončili studium. Na Kristu mě v té době uchvátila jeho pravdivost a přirozenost. A láska k lidem, bližním, která z něj v Janově evangeliu vyzařovala. A přišel mi taky jako takový správný rebel. :-)

● **Dostal jste možnost jet na několik měsíců do Nové Kaledonie a zdá se, že se Vám tam velmi líbilo. Nepochybuji, že příroda je nádherná. Mě by spíše zajímal život křesťanů, mezi kterými jste se pohyboval. Mají něco, co by jim zdejší křesťané mohli závidět nebo co nám tady chybí?**

Velice se mi u tamních křesťanů líbilo, že jejich víra se projevovala v mnoha aspektech jejich žití. Třeba když jsme společně cestovali, pracovali na poličku, nebo jen tak odpočívali na pláži, tak se zpívaly písně s křesťanskými motivy. A velice hluboce a krásně dokázali o své víře hovořit.

Také se mi líbil jejich přístup k druhému člověku, který je u nich vždy na prvním místě, vše ostatní je druhotné. Když je navštívíte, bývá velice běžné, že všeho zanechají a naplno se vám věnují. A tak to mají v rodinách i v kmelech. Člověk, bližní je na prvním místě, vždy si udělají čas.

To je něco, co mi přijde, že naší západní kultuře chybí – umět si na druhého udělat čas. Také mi přišlo, že o víře, o Bohu mnohem ví-

ce přemýšlejí, nebo spíše, umí si na to udělat čas. Ono vůbec jejich životní tempo je mnohem poklidnější než to naše.

Také mě velice fascinovala jejich vděčnost Bohu – za přírodu, za slunce, za maličkosti.

● V čem vidíte sílu jejich společenství?

Především v tom, že drží, jako rodiny, kmenové společenství pospolu. Vzájemně si pomáhají a je mezi nimi na osobní i mezikmenové úrovni velice silná solidarita.

Přišlo mi také, že si ze sebe umí velice hezky udělat randu, což jim, podle jejich slov pomáhá se vypořádávat se s těžkými tématy, které řeší, jako neokolonialismus, snaha o nezávislost na Francii, globalizace. Vůbec mají velice rádi humor. :-)

● A co pro Vás znamená setkání s lidmi na druhém konci světa?

V Nové Kaledonii především nový pohled na život. Tam jsem poznal, že se dá žít i jinak než nám to vnucuje západní civilizace. A také, že v jiných kulturách existují tradice, které se vyvíjely tisíce let a které mají hluboký smysl, ale my lidé na západě jsme už na ně zapomněli nebo je vědomě potlačujeme.

● **Žijeme v bohaté části světa. Zároveň se mi zdá, že mnoho lidí se na svět dívá trdnomyslně – nejistota, strach, bolest, válka za humny... Jaké jsou perspektivy pro náš dnešní svět. Dokáže jednotlivec pomoci k tomu, aby se tu žilo klidněji?**

Když budu parafrázovat jednoho mladého Kanaka z kmene Patho na ostrůvku Mare – nedívat se na svět jen rozumem a očima, to mnohdy klame. Ale hlavně se dívat srdcem, do kterého pouštíme Boží lásku. A na základě tohoto pohledu pak jednat. Pak by se dalo třeba něco změnit. A třeba se budou dít velké věci! :-)

Ještě jednou děkujeme za květnové příjmné posezení na naší farnosti a dnešní rozhovor.

Tamara Maláčová

Biblická škola v Jižním

Po třech letech jsem opět měl možnost zúčastnit se výpravy do Afriky. Spolu s čtyřmi dalšími dobrodruhy jsme pod záštitou Spolku pro Jižní Súdán pořádali biblický seminář pro církevní pracovníky z provincie Eastern Equatoria v Jižním Súdánu. Cílem bylo prohloubit jejich znalosti Písma, a také je naučit metodě – jak Bibli číst a jak textům rozumět, jak se dostat na hloubinu. Takové bylo ostatně i motto celé akce: HLUBŠÍ KOŘENY – LEPŠÍ PLODY.

Týdenního kurzu se zúčastnilo 26 studentů z různých místních církví, v různém postavení v rámci svých sborů – kazatelé, evangelisté, pracovníci s mládeží, učitelé. Podobně i pětičlenný tým českých vyučujících byl pestrý a ekumenický: členové tří církví (CB, ČCE, BJB), tři muži, dvě ženy, dva kazatelé, zaměstnanec dobročinné nadace, zubařka a vojačka.

Hlavním cílem projektu je prohloubit u studentů znalosti Písma; naučit je s Bibli pracovat, přemýšlet nad jejím obsa-

hem a předávat ho srozumitelně dalším posluchačům. Letos jsme se zabývali tématem srdce v Bibli, epistolou Filipským, biblickými hrdinkami Rachab a Ester a otázkami pastorace.

Druhým cílem výpravy, vedle vyučování, byla návštěva sirotků, podporovaných českými dárci prostřednictvím Nadace Mezinárodní potřeby. Naše dámy se za nimi na čtyři dny vypravily do 50 km vzdáleného Magwi. Nadace v Jižním Súdánu (a přilehlých uprchlických táborech v Ugandě) podporuje více než 70 studentů; asi 25 z nich žije v Magwi. Holky si se všemi popovídaly a předaly jim dárečky od jejich sponzorů. Navštívily také školy, kam naši sirotci chodí (a kde se také stravují a bydlí). Váleční sirotci patří samozřejmě mezi nejchudší mezi chudými a jsou velice vděční za své české „rodiče“.

Samotný seminář byl zahájen nedělní bohoslužbou pod tamaryškem, vyučování probíhalo od pondělí do čtvrtka: dopoledne tři tematické hodiny (frekvenci se ve třech skupinách střídali u jednotlivých

učitelů), odpoledne pak ještě diskuze nad otázkami studentů – ať už k probíraným tématům nebo k jiným problémům církevního života, které místní pálí. Tyto rozhovory byly úplně nejzajímavější – od hlubokých biblických témat, přes ekumenické rozdíly a spory, až třeba po stížnosti na hamiznost místních pastorů.

Učit tuto skupinu lidí byla velká výzva – seminář je otevřený pro každého zájemce a díky českým sponzorům je bezplatný. Mezi studenty jsou obrovské rozdíly ve vzdělání nebo jazykových znalostech. Pár z nich má za sebou vysokou školu, většina střední, ale někteří taky jen základní (s nadšením se přidala dokonce děvčata, původně najatá jako kuchařky). Někteří mluví výbornou angličtinou (i když si člověk musí zvyknout na zdejší přízvuk), jiným se vše překládá do místního jazyka acholi, a i tak není vůbec jisté, nakolik rozumí. Někteří ze studentů jsou nadprůměrně inteligentní, a přitom třeba nemají ani střední školu, protože je

Súdánu

studium nad jejich možností. Právě proto jsou všichni nesmírně vděční za šanci naučit se něco nového.

V pátek jsme zakončili zkouškami a slavností s předáním vysvědčení. Certifikáty jsou zaštitěny pražským Evangelikálním teologickým seminářem, a i když nemají žádnou akademickou hodnotu, pro naše studenty znamenají mnoho – někteří už mají doma třetí kousek – a hrdě je předkládají, když žádají o práci v církvi nebo ve školství.

Předání vysvědčení bylo kapitolou samo pro sebe. Shromáždění bylo opět venku pod tamaryškem, všichni studenti dorazili nastrojeni do stejného kroje (trička se znakem AC-FEE a výše zmíněným heslem), zaznělo mnoho proslovů, proložených zpíváním a tancem, všichni se vyfotili se svým certifikátem, a pak začala hostina.

Dámská část české výpravy se rozhodla studenty pohostit českými pochoutkami, takže už od večera jsme škrábali brambory a strouhali zelí, krájeli cibuli i maso do polívky. Holky se pak ujal i tepelné úpravy, tak-

že za nadšené asistence místních kuchařek se celé odpoledne na ohýnku pod stromem vařilo a smažilo. Menu nakonec sestávalo z kuřecího vývaru a bramboráků se zelím, jako zákusek se podávaly sušené švestky, meruňky a brusinky, které jsme přivezli z Česka. Je třeba říct, že se to děvčatům opravdu povedlo a po českých lahůdkách se jen zaprášilo. Zároveň velmi vzrostla naše úcta k místním ženám, které v předklonu u čoudicího dříví tráví podstatný díl svého života.

Jaké byly největší výzvy vyučování v buši? Člověk si připadá trochu jako na táboře: spaní pod moskytovou sítí je nezbytností, ve sprše jen studená voda (už ta sprcha v domě biskupa Bernarda, kde jsme bydleli, je přepych, stejně jako elek-

třina – generátor se zapíná na pár hodin po setmění, všechno se musí rychle nabít, zprávy odeslat), učí se v nedokončených nebo válkou poničených místnostech (nad hlavou místo střechy plachta, obrovské díry ve stěnách), které slouží zároveň jako třídy, noclehárny, kuchyně i garáž pro motorky. Jedli jsme si královsky (oproti studentům): rýže, brambory, placky chapati nebo nudle, fazole, vajíčka, občas i stehýnko místní atletické slípky nebo pár kostek hovězího.

Ještě větším podnětem k přemýšlení bylo „školení civilní obrany“ – navštívili nás odminovávači, kteří procházejí okolní planě a odštělují munici z mnoha minulých válek; poučili nás, jak se chovat, kdybychom objevili starou minu nebo bombu. Když se dozvíte od profesionálů, že křoví za vaší „školou“ ještě nebylo vyčištěno a je pravděpodobné, že tam nějaké výbušniny stále vězí, máte dost důvodů k zamyšlení. Tím víc, když vpovzdálí slyšíte výbuchy, jak likvidují své nálezy.

Pobyt v Africe je pro mě vždycky školou vděčnosti. Když vidím naše studenty, kteří jsou ochotní jít desítky kilometrů pěšky nebo se ve čtyřech kodrat na motorce, spát na podlaze a vodu nosit kilometr v kanystru na hlavě jen, aby mohli zažít setkání s ná-

mi. Když vidím jejich radostnou a odhodlanou víru navzdory pro nás skoro nepředstavitelným životním podmínkám. Když vidím vděčnost místních lidíček za takové vzácnosti jako je baterka čelovka, zobcová flétna, nebo paperbacková Bible.

Kdybyste se chtěli dovědět víc o činnosti Spolku pro Jižní Súdán nebo o možnosti podpory jihosúdánských sirotků, mrkněte se na web spolku

(<https://spolekjisnisudan.cz/>) nebo Nadace Mezinárodní potřeby (<https://mezinarodni-potreby.cz/>).

Pokud byste chtěli slyšet o naší cestě víc a podívat se i na fotografie, запиšte si do kalendáře datum 4. 10. 2026 – v rámci sborového dne dojde po společném obědě ve 14.00 právě na toto vyprávění.

ŠJ

Co jsme zažili

Tradiční noc kostelů letos připadla na pátek 29. 5. V našem kostele jsme uvítali pěvecký sbor Legato, Marii Velikou s Lucou Gualco a žáky ZUŠ D. Malovaného, pak jsme před kostelem zpívali u táboráku a zakončili jsme společně s bratry a sestrami katolíky modlitební chvílí s písněmi z Taizé. V průběhu celého večera jsme mohli ochutnat kávu z Dobrokavárny, prohlédnout si fotky Krnova – historické a současné, a také papírové modely Káji Kovalčíka anebo vylézt na věž. V průběhu večera našim kostelem prošlo přibližně 200 návštěvníků.

V neděli 31. 5. byl našim hostem bratr Jan Mikschik, farář z Dolní Čermné. Posloužil kázáním při bohoslužbách a po obědě nám povídal o svých cestách do Nové Kaledonie.

Víkend 12.–14. 6. byl věnován společenství sborů našeho okrsku: Vítkov, Opava, Bruntál a Krnov. Od pátku do nedělního rána jsme byli s malou skupinkou na zámku v Hošťálkovech. Opekli jsme

buřty a zazpívali u táboráku, hráli hry a modlili se v nádherné zámecké kapli. V neděli jsme se pak přesunuli do Krasova na společnou bohoslužbu. Účastníků ze čtyř sborů bylo více než devadesát. Užili jsme si dialogické kázání v podání naší Jany Peřtové a Tondy Prokúpkové z bruntálské CB, pak ještě poseděli na zahradě o ohýnku a buchet.

O týden později jsme při sborovém dni přivítali vzácnou návštěvu. O svém životě v Keni a o tom, jak se v Africe staví zdravotní středis-

ko nám vyprávěla paní Vendy Namayi Pavláčková.

V neděli 6. 9. odpoledne jsme měli hned trojí zájímavost: před kostelem koncertovalo farářské trio Jana Peřtová (zpěv), Josef Hurta (klávesy) a Štěpán Janča (kontrabas) s hostem Šimonem Jančou (cajon), k tomu bylo možné si dát kávu z Dobrokavárničky, a ještě si jít prohlédnout fotografie pana Jindřicha Štreita. Výtěžek z Dobrokavárničky bude věnován na výstavbu školy v Jižním Súdánu.

ŠJ

Na Ukrajině

• Český team Pobytu pro Ukrajinu spolu s rodinami dobrovolníků z organizace Ukrajinští Mravenci.

Webovou stránku s tímto názvem otvírají křesťané v České republice od začátku ruské invaze na Ukrajinu. Dozvídají se na ní jak pomoci, kde přiložit ruku k dílu, za co se modlit nebo co finančně podpořit. Víc jak rok se součástí této služby stal team přátel, který si pod vedením dvaadvacetiletého Jakuba Zajíce z evangelického sboru ve Strážce nad Bečvou stanovil cíl „pomáhat těm, kteří pomáhají“. Služba POBYTY PRO UKRAJINU v zakarpatské části napadené země i v Čechách a na Slovensku pořádá rehabilitační odpočinkové pobyty pro ty, kdo svůj život naplňují pomocí sroptkům, vdovám a válečným veteránům. Vedoucí organizace „Ukrajinští mravenci“ po absolvování týdenního rehabilitačního pobytu napsal:

„Děkuji vám za tento srpen. Za ticho. Za spánek. Za pokoj. Za možnost být s nejbližšími. Za duchovní čas. Za svobodu nic nedělat. A jednoduše za

pocit, že tentokrát se někdo postaral o ty, kteří se obvykle sami starají o druhé.“

Zabezpečením rehabilitačního pobytu začala letos v srpnu série služeb pro rozmanitý český team. Cesta do zakarpatské Poljany čekali také Honda se středním nosičem naplněnou inkontenčními pomůckami. Uvezla i dvě koloběžky, jeden kočárek a několik pytlů příkrývek a běžného ošacení. Tento obsah putoval ještě dál až za Berehovo do maďarsky mluvících osad, kde řidič a kazatel Církve Bratrské - Antonín Prokúpek vydával převážně rómským bratrům a sestřám svědectví o živém Bohu. Když se k tomu přidala píseň, kterou všichni znali ve svém jazyce (Vzdáváme Ti chválu, Duch a nevěsta a další...) mísil se v nás strach o chabou podlahu povodní stíženě modlitebny, spolu s jiskřivou radostí rodiny Božích dětí.

Kromě, humanitární a duchovní pomoci, se část české-

ho teamu ještě věnoval stavbě centra pro válečné veterány. Přes nabitý program, jsme se nakonec vrátili skoro o týden dřív, než jsme měli původně v plánu. Tábor, kam jsme mířili, byl totiž pod palbou a kolegové z misijní organizace, se kterou trvale spolupracujeme nám další cestu nedoporučili.

Dne 21. srpna jsme tedy naposledy s ukrajinským teamem Trauma healing institutu trávili několik desítek minut ve chválách a modlitbách a sdíleli své dojmy ze společné služby. Zde jsou některé z nich:

„Modlím se, aby Bůh na Ukrajině oživil příběh Davida a Goliáše. Aby Ukrajinci našli ten „kamínek“, který zasáhne nepřítele do „Achilovy“ paty. (Petr, výuka Djingu)

„Padá na mě takový ten Boží soucit s lidmi, kdy zároveň vím, že se nemohu vžít do jejich situace, protože v ní nejsem. A tak se modlím v jazycích... (Jitka, praktická pomoc, zdravotnice)

„Když jsem teď na Ukrajině, válka pro mě přestává být jen zprávou z médií a dostává konkrétní tvář a příběhy lidí, které potkávám. Modlím se proto slovy Žalmu 46: „Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená“... (Antonín Prokůpek, kazatel a stavební dělník na budoucí farmě pro váleční veterány)

Než jsme opustili své přátele začali jsme promýšlet způsob, jak dětem na Ukrajině, které část letních táborů prožívaly ukryté v podzemních prostorách před pumovými útoky, nahradit alespoň kousek prázdnin. Příležitost jsme objevili v pořádání dalšího výcvikového pobytu HANGÁR 02 v Suchdole nad Odrou, kam chceme mini-

málně 10 z nich pozvat. Součástí takového dárku, mohou být i čtenáři PASTÝŘE. Musím dosvědčit, že služba na Ukrajině mi přináší poznání Boží lásky a péče jako nikdy dřív. A tak do ní zvů každého, kdo čte tyto řádky.

Jana Peřtová (kazatelka v Bruntále, Suchdole nad Odrou i celém Moravskoslezském seniorátu)

V hlavní roli Jan Hus

V Bruntálském parku ten den přišlo. Kdo by chtěl v takovém počasí navštívit kino pod širým nebem? A přece s osmou hodinou během úvodního slova bratra faráře Jaroslava Křivánka z Československé církve husitské se na nás začalo nebe usmívat.

6. 7. přesně ve 21:21, se rozzářilo plátno pod prvními záběry filmu „Cesta bez návratu“, který v koprodukcii s Českou televizí natočil Vistafilm, pod vedením Lubomíra Hlavsy. I jeho svědectví o natáčení, zvláštním požehnání ze spolupráce s kameramanem Miroslavem Kousalem i herci, zaznělo ještě před promítáním.

Akci navštívilo přes 40 lidí, kteří v městském parku občas zachumláni do dek a bund zažívali zvláštní atmosféru jednoty při prožívání příběhu svého předka, kterému byla víra a odhodlání následovat svého Pána vzácnější než život.

A v tomto příběhu jsme se na chvíli ocitli společně. Jako bratři a sestry jdoucí stejným směrem. Modlíme se, aby naše spolupráce byla svědectvím o živém Bohu těm, kdo se Pánu Bohu vzdálili i těm, které setkání Ním teprve čeká.

Jana Peřtová

Pozvánky do sboru Jakodoma v Bruntále

• Jiřina Gina Čunková

27. 9.	17:00 Čaj o páté s Jiřinou Ginou Čunkovou
	14:30 UkoléBAFky – zpívání pro děti od pěti a jejich doprovod
30. 9.	17:00 3 v 1 úvodní lekce Dechové gymnastiky a pohybové meditace nad Božím slovem
19. 10.	17:00 Čaj o páté se Štěpánem Jančou
6. 11.	17:00 Čaj o páté s promítáním filmu Zachraňte Edwardse a následnou diskusí s jeho tvůrci (občerstvení zajištěno)
Od 9. 9.	je možné přihlásit se na HANGÁR 02 v Suchdole nad Odrou

Kurátorství mohu pojm

Asi před 30lety začali přicházet do kostela na bohoslužby manželé Swiderovi – Milan a Jana. V roce 2017 odešla Jana do Boží náruče. Milan se nestáhnul do sebe, ale ve službě Pánu Bohu a bližním pokračoval a pokračuje dál. Na 100 procent. A jak se mu dnes daří? Na to jsem se našeho bratra zeptala a on ochotně odpovídal.

● **Milane, už jsou to 3 roky, kdy jsi odešel z našeho krnovského společenství do bruntálského. Krnov zchudl, Bruntál posílil. Měli jsme té tady rádi. Proč jsi odešel?**

Přišel s tím za mnou Štěpán Janča. Jako administrátor Bruntálu potřeboval doplnit tamní staršovstvo a správně odtušil, že se v malém sboru asi i více zapojím do práce. Připouštím, že mě tehdy potěšilo, že mě našel pro něco, co bych sice sám nehledal, ale v čem bych mohl být užitečný. Mám však naději, že v Bruntále budu potřebný jen dočasně.

● **Mezi Krnovem a Bruntálem není velká vzdálenost. Jako sbory – v čem se od sebe navzájem lišíme? A co vnímáš ve své službě kurátora jako klíčové?**

I když Bruntál nemá tak bohatý sborový život jako Krnov, přece potřebuje bezmála všechny, kdo tam jsou, aby se o něj postarali. Takže bych řekl, že zapojení lidí do sborové práce a jejich zatíže-

ní je tam rovnoměrnější. Díky tomu mohu to kurátorství pojímat poměrně minimalisticky. Myslím, že mezi ostatními nevyčnívám a jsem tomu rád.

● **Pořád pracuješ v Bruntále ve Slezské Diakonii. Přichází za tebou lidé, kteří ve svém životě bloudí nebo se dokonce ztratili? Zdá**

se, že dnes ve světě vítězí zlo a lidé jsou často paralyzováni strachem. Přichází klienti pro pomoc?

Ano, lidé si přicházejí pro pomoc. Mnoho z nich má ale představu pomoci spojenou především s místem, kde se mohou osprchovat, vyspat a něco uvařit. Další by si ce chtěli ve svém životě i něco změnit, ale nechce se jim

at minimalisticky

na tom moc pracovat. A pak jsou ti, kdo na své lepší budoucnosti pracovat chtějí a nám dělá radost, že je při tom můžeme podporovat. Navíc se nám někdy podaří pro spolupráci získat i někoho z prvních dvou skupin.

● Je něco, co tě zaskočílo?

Díky Bohu, těším se dobremu zdraví. Když se u mě nedávno objevil problém s tříselem, to mě asi opravdu zaskočilo. Víta Maláč potvrdil, že jde o tříselnou kýlu. Byl jsem moc rád, že se byl ochoten ujmout i operace.

● A udělalo ti v poslední době něco radost?

Že se operace povedla. A když mi pak Víta řekl, že se můžu postupně vrátit ke svým poutím i ke kolu. Radost mi však udělalo i to, když jsem v čekárně i v nemocnici slyšel, jak pěkně se o něm mluví. A nejen o tom, že je odborník, ale i že se zajímá o pacienty a je hodný. Potěšilo by mě, pokud by tak lidé v azylovém domě mluvili i o mně, když bych byl také takovým světyl-kem na svém místě.

● Milane, máš 59 let. Co je pro tebe nejdůležitější a na co by ses chtěl v životě ještě zaměřit?

Dlouhodobě si přeju být milý Bohu a snad i nějakým lidem kolem sebe. A byl bych rád, aby

to tak bylo i během mého stárnutí, kdy postupně bude ubývat aktivit a bude se měnit i jejich objem. Myslím, že mě i zajímá, jak se budu vyrovnávat se zúžením životního záběru. Jaké příležitosti v tom možná ještě rozpoznám. Jak se při tom bude proměňovat můj modlitební život.

● Před několika lety jsi říkal, že tvým nejoblíbenějším biblickým místem je Žalm 23. Platí to pořád, nebo tě za srdce chytl jiné biblické místo. Pokud ano, prosím, které?

Platí to pořád, Támara. V posledních letech se mi často vrací také místo z proroka Izajáše 26,3-4 (kralický překlad): „Člověka spolehá-jícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná“. Bible - Slovo na cestu: „Díky tomu, že jeho lidé mu plně důvěřují, je jejich mysl vyrovnaná a žijí v dokonalém klidu a harmonii. Důvěřujte Hospodinu na věky, neboť jedině on, Panovník, je skálou věčnosti.“

Milane, moc ti děkuji za rozhovor. Zároveň mě napadá citát M. L. Kinga, se kterým bys určitě souhlasil: „Smyslem života není být šťastný, najít radost a uniknout bolesti, nýbrž konat Boží vůli, ať přijde cokoliv.“ Hezké, že?

Tamara Maláčová

● Milan Swider s Davidem Šromem.

Občané Nebeského Království

Máte u sebe občanský průkaz? Někdo jej nosí v kapse, někdo v kabelce, ale většina ho většinou má někde po ruce pro případ, že bychom potřebovali prokázat totožnost a státní příslušnost. Mám-li občanský průkaz, mohu dokázat, že patřím do této země.

Je zajímavé, že Pavel píše o občanských privilegiích právě do Filipis. Když si přečtete 16. kapitulu Knihy skutků, zjistíte, že právě tam byl Pavel uvržen do vězení, a později využil svého římského občanství, aby se bránil u soudu.

I list Filipským píše z vězeňské cely. Sice už z jiného města, kam doputoval na své poslední misijní cestě, ale to nic nemění na skutečnosti, že apoštol bručí v base.

A přesto, že bručí, dokáže stále povzbuzovat celé společenství rodící se církve. Například připomenutím, že ten, kdo věří v Krista a Jeho oběť, nepatří už tomuto světu – světu nelásky, nepravdy, nepokoje – ale je občanem Království Božího.

Co to pro Kristova následovníka znamená?

Pavel to píše křesťanům, kteří byli vydáni pronásledování a kteří měli občas velice blízko ke strachu kvůli potenciálnímu ohrožení lidmi z jejich vlastní komunity. Právě těmto sestrám a bratrům píše jeden z nejradostnějších dopisů, jaký v Bibli najdeme.

A připomíná jim, že jsou vykoupeni Ježíšovou obětí na kříži, a tím pádem také občany Božího Království.

Věřím, že tohle ujištění musí křesťanům, chyceným uprostřed pronásledování, skutečně dodat odvahy – nepatřím sem, jinde mám místo, které je pro mě na míru; tam jsem doma, tam najdu bezpečí. A prozatím jsem vyslancem svého Krále v této cizině.

Přirovnání k vyslanci je velmi inspirativní. Vyslancem reprezentuje svou zemi a místním přináší kulturu i etická pravidla své vlasti. Zastupuje svého Panovníka, jedná Jeho Jménem. Představuje lidem cizí země hodnoty své země.

Není na to sám. Má v zádech veškerou sílu svého Krále, je zaštitěn Jeho mocí, ale zároveň stojí sám za sebe před zraky svého okolí. Pokud bude jeho jednání vzorné, lidé budou mít dobré mínění o celé jeho zemi. Jestliže udělá chybu, může zostudit i svého Krále.

Co to znamená pro nás?

1. Povzbuzení: když se nedaří, dokonce i když by dopadla na církev perzekuce, vím, že Bůh

je se mnou. Nemusím se bát ničeho, co přijde, prostě proto, že sem nepatřím. Nemusím se trápit věcmi, které nemůžu změnit.

Býl jsem překvapen, jak silně toto téma promlouvá k našim jehosúdanským studentům. V životě čelí velkým překážkám, ale právě proto je velmi posiluje pomyšlení na to, že Hospodin Bůh nás přijal za občany své říše a zastane se nás, když budeme mít problémy.

2. Zodpovědnost: Vyslancem reprezentuje svou vlast. Nekřesťané kolem nás si dělají obrázek o našem Pánu podle Kristových následovníků, na které narazí. Vidí, podle čeho se řídíme a rozhodujeme, vidí, jak reagujeme na stresové situace, jak jednáme se svou rodinou i s lidmi cizími.

Jestliže se veřejně hlásíme k Ježíši, a pak Mu svým jednáním děláme ostudu, nezostuzujeme jen sami sebe, ale celý Boží lid, a naše bližní to odpudí od víry v dobrého Hospodina.

Mít ten pomyslný „pas“ Božího království je tedy jak výsada, tak břemeno.

Přeju nám všem, abychom dobře reprezentovali svého Pána a mysleli na Jeho blízkost po každé, když se trápíme nějakou bolestí nebo starostmi.

P.S. Jako vždy v období předvolebním, setkávám se s názorem, že když jsme občany Božího království, nemáme se angažovat v záležitostech tak přizemních, jako jsou volby. Že se nás to vlastně netýká.

Připomíná mi to dobu, kdy jsme žili ve Skotsku a také se přibližilo hlasování. Ptal jsem se místních, jestli vůbec máme právo nějak ovlivňovat chod země, že které za pár měsíců budeme stěhovat pryč. Podívali se na mě jako na mimozemšťana: „O ničem takovém ani neuvažuj! Jestliže můžeš něco ovlivnit k dobrému, je tvá zodpovědnost před Bohem, abys to taky udělal.“

Pokud máme možnost do tohoto světa vnést něco z hodnot Království Božího, rozhodně nemáme váhat to udělat. Právě jako vyslanci Kristovi neseme zodpovědnost za své okolí, za to, aby se lidem žilo dobře, aby se prosazovalo právo a byl prostor i pro soucit.

Proto prosím neváhejte a s modlitbou a podle svého nejlepšího svědomí vybírejte ty, kdo povedou naši společnost k poctivosti, spravedlnosti i milosrdenství. ŠJ

Tábor Spálov

Mezi 18. a 26. červencem Mopět po roce ožilo tábořiště u řeky Odry u Spálova. Ve třech týpí se usadilo jedenáct táborníků a osm vedoucích, v kuchyni zavonělo jídlo a na louce zazněly veselé dětské

hlasy. Táborníci se na týden stali vesmírnou expedicí, prozkoumávající planety Sluneční soustavy, každý den jednu. Na každé jsme zažili nové dobrodružství, v horku i chladnu, ve dne, a někdy i v noci. Kromě

toho jsme se učili přežít v přírodě, uvařit v kotlíku zeleninovou polívku, postavit si na řece přehrádku, zapálit a udržovat oheň; a k tomu si samozřejmě povídali, zpívali a hráli spoustu zábavných her. ŠJ

Víkend s gospelem

V prvním listopadovém víkendu (6.–8. 11. 2026) se u nás sejdou gospeloví nadšenci z celé republiky, a vlastně i ze zahraničí. Víkendový workshop povedou pastor a prvotřídní zpěvák, autor a sbornistr David Daniel z Anglie a skvělá zpěvačka a hudebnice Gabriela Gašior z Polska. Šéfem doprovodné skupiny bude zkušený dirigent a učitel ostravské konzervatoře Tomáš Stanček. Od pátku do neděle budeme nacvičovat nové písničky, sehrávat se s kapelou, a v neděli odpoledne v 16.00 bude v kostele závěrečný koncert.

Setkání je otevřeno všem, koho baví zpívat a nebojí se kapky angličtiny. Zpěváci na workshopu zažijí jedinečnou inspiraci evropské kvality a setkání s podobnými nadšenci z celé republiky. Posluchače čeká nálož moderní duchovní hudby v podání šedesátihlavého sboru, profesionální kapely a vynikajících sólistů.

Gabi Gašior je stálice polské křesťanské hudební scény, vystupuje na festivalech před tisíčovými zástupy, ale i na komorně-

ších setkáních nebo modlitebních večerech. Zpívá s velkými orchestry, rockovou kapelou anebo ve dvojici s manželem, prvotřídním baskytaristou. Na svém kontě má šest autorských cédéček – jak sólových, tak se skupinou Holy Noiz.

David Daniel je pastor londýnského sboru People's Christian Fellowship, kde slouží slovem, ale také vedením pěveckého sboru, patřícího ke špičce evropské gospelové hudby. Je autorem mnoha krásných písní, pro BBC moderoval festival o gospelové hudbě. Má zkušenosti s hudebníky nejvyššího kalibru – začínal jako sborista Stevie Wondera – a gospelové workshopy vede už po mnoho let po celé Evropě.

Bratra Davida budeme moci zažít i v ne-hudební roli – bude kázat při nedělních gospelových bohoslužbách. Pozor – bohoslužby budou výjimečně začínat už v 9.00!

Přijďte, máme se na co těšit.

Pokud byste se chtěli přihlásit do sboru, přihlášku i další informace najdete na webu: gospel-krnov.cz ŠJ

Příměstský tábor

Na letošním příměstském táboře jsem byl už potřetí jako vedoucí. Tentokrát jsme se soustředili na téma Divoký západ a celý program se nesl právě v tomto duchu. Nechyběli kovbojové, šerifové ani další věci spojené s westernem. Tábor jsem si znovu užil. Každý den jsme měli připravený nějaký program, připravovali jsme hry a snažili se, aby si to děti co nejvíce užily. Byla hlavně sranda a každý den se něco dělo, takže celý týden utekl opravdu rychle. Jsem rád, že jsem byl letos zase součástí tábora a mohl si užít další týden plný zážitků. Už teď jsem zvědavý, jaké téma nás čeká příští rok.

Vojta Kučera

Narozeniny ve sborech v říjnu až prosinci 2026

Milí jubilanti, přijměte naše přání všeho dobrého. Tentokrát místo slov požehnání připojujeme krátké zamyšlení z příručky Denní čtení:

On má srdce moudré a nesmírnou sílu, což dojde pokoje ten, kdo se mu vzepře? Jb 9,4;
Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. 1P 5,5

Vzepřít se Hospodinu je velká troufalost, avšak zároveň Hospodinu máme vylévat své srdce, jemu předkládat své zápasy. Jób si je vědom toho, kdo je Hospodin. A asi právě proto mu předkládá svou při, která se může zdát až vzpourou. Nakonec je však ospravedlněn i přes mnohá svoje troufalá slova. Hospodin se staví proti pyšným, ale váží si upřímného srdce. Kdy se rouháme a kdy vyléváme svoje srdce? Jak to poznat? - Díky, Hospodine, že ty máš moudré srdce a nesmírnou sílu, a zároveň jsi milosrdný a máš porozumění pro naši slabost. Hospodine, díky, že k tobě mohu přijít tak, jak jsem, a předložit ti, co je v mém srdci, dokonce i to, co se zdá být pochybností o tvé dobrotě a spravedlnosti.

Redakční rada Dobrého Pastýře, květen 2026

KRNOV:

ŘÍJEN:

Jana **Strádalová**, Vlasta **Jeníčková**,
Darina **Balová**, Martina **Chlápková**,
Jarmila **Ničmanová**, Pavla **Vybíralová**,
Lydie **Jančová**

LISTOPAD:

Kristýna **Tylečková**,
Stanislav **Vybíral**, Jiří **Marek ml.**,
Kryštof **Dokoupil**, Julius **Jasko**,
Michaela **Čičmanová**

PROSINEC:

Petr **Strnadel**, Věra **Marková**,
Pavel **Čepara**, Marie **Šimková**,
Marek **Wdówka**, Marie **Marková** (Praha)

BRUNTÁL:

LISTOPAD:

David **Šrom**, Zuzana **Kielarová**,
Benjamín **Lakomý**

PROSINEC:

Alena **Šromová**, Pavlína **Lakomá**

První krnovské Celonárod

• Zleva vzadu: M. Čunek KS, P. Piatková KS, -, M. Bezděčiková ČČSH, f. Doležel ŘKC, J. Hlaváč KS, J. Marek ČCE, Z. Piatek KS, dole R. Medřický se synem CASD, b. Heger ČČSH

Před 15 lety – 18. 4. 2011 – se krnovští křesťané zapojili do pozoruhodné akce pod názvem Celonárodní čtení Bible. U Bauerova památníku, přímo vedle radnice, četli velikonoční příběh křesťané z různých církví. Nejen však oni.

Kazatel Radovan Rosický píše v Dobrém Pastýři (červen 2011): „Občas přišli svůj kousek z Bible přečíst i kolemjdoucí. Během dne byly rozdávány Nové zákony a křesťanská literatura. Také si posluchači rozebrali asi 300 kusů tzv. Velikonočních novin – speciálně vytištěny pro tuto akci celonárodními koordinátory.“ Jedna ze čte-

• B. Burdová, KS

Roční čtení Bible

• Radek Do, CASD

• R. Rosický, ČCE

nářek, Eva Roztomilá dodává: „V poledne usedla kolem stánku celá jedna třída gymnazistů. Asi třičtvrtě hodinu pozorně poslouchali příběh o ukřižování Krista. Zdá se mi, že jsme se setkávali s kladnými reakcemi. V jednu chvíli však přišel jeden starší muž, kterého čte-

ní z Bible velmi zlobilo a uráželo. Na jeho podnět se postavili policisté, kteří kontrolovali, zda máme povolení k této činnosti. Protože bylo vše v pořádku, zaslutovali a odešli. Muže mi bylo opravdu líto. Tolik zloby! Ale myslím, že mohu povědět za všechny zúčastněné, že už se

těšíme na další ročníky této pěkné aktivity.“

A skutečně každý rok v tento čas se pořádalo čtení Bible. V Dobrém Pastýři (červen 2019) čteme zprávu kazatele Martina Litomiského: „V úterý 21. 5. jsme pro Krnov četli z Bible evangelium podle Lukáše a knihu Skutků apoštolských. Zúčastnili se zástupci celé místní ekumeny. Počasí nám přálo, ovšem příliš velký zájem mezi spoluobčany nebyl. Snad to za rok bude lepší.“

Ovšem za půl roku přišla covidová omezení a akce se přesunula do on-line prostoru (neboli na internet). Po odeznění covidových opatření se Celonárodní čtení Bible v Krnově již neobnovilo. Ale pořád můžeme hledat nové způsoby, jak rozvíjet a šířit biblické poselství v našem městě a v celé České republice.

• Květen 2011.

VM

Dovolená pro rodiny s dětmi v Beskydech

B ylo to právě před šesti lety, kdy jsme se s pár maminkami z herničky a dalšími rodinami domluvili, že společně vyrazíme někam na dovolenou. Měla to být taková jednorázová prázdninová akce, ale nějak se stalo, že jsme letos jeli už pošesté. Je to skvělé a velmi mě to těší, že se nám daří se každý rok sejít, a že je stále o tuto dovolenou mezi rodinami zájem. Osazenstvo se během těch let změnilo a každý rok jede vždy nějaká nová rodina. Jsou ale takové rodiny, co jezdí již od začátku. Mezi účastníky jsou rodiny z celého našeho seniorátu, a dokonce jsme letos překročili hranice, a přijeli zástupci pražského seniorátu. I tentokrát jsme si užili velmi pozehaný čas. Byl prostor na rozhovory, sdílení se, výlety, dobrodružství, všemožné aktivity a hraní si na beskydském vzduchu. *Marta M.*

